

SF

ericanos

SERGEJ LUKJANENKO

**ŽVAIGŽDĖS -
ŠALTI ŽAISLAI**

409 PASAULINĖS FANTASTIKOS AUKSO FONDAS

Knugute.lt

Sergej Lukjanenko
ŽVAIGŽDĖS - ŠALTI ŽAISLAI
Mokslinės fantastikos romanas

Žmonija pavėlavo. Galaktiką pasidalijo
Stipriosios rasės, o jaunesnėms
civilizacijoms čia teskiriamas sraigtelio
vaidmuo. Homo Sapiens tapo kosminiais
"vežikais", nes tik žmogus gali išgyventi
hipererdvinio šuolio akimirką. Tačiau ne
visi "primityvai" ketina taikstyti su šia
gerokai žeminančia padėtimi...

NAUJAS ĮŽYMIOJO MEISTRO ROMANAS!!

Iš rusų kalbos vertė NIDA JAKUBAUSKAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
409 tomas. Serija įkurta 1990m.

Сергей Лукьяненко - ЗВЕЗДЫ - ХОЛОДНЫЕ ИГРУШКИ
Москва, АСТ, 2004

Copyright © by Sergej Lukjanenko, 2000
Cover art copyright © Manchu, 2000

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007
Elektroninė versija © Knygute.lt, 2011

Prologas

Vandenynas neprisiminė blogio. Kaip dangus jis tikėjo laisve, kaip dangus buvo beribis. Aš stovėjau ant šlapio smėlio, bangos laižė kojas ir taip lengva buvo patikėti, kad svetima žvaigždė danguje - mano Saulė, o sūrus vanduo - senasis žmonijos lopšys.

Tik kranto linija - per daug tiesi. Tiesi kaip horizontas ir tokia pat apgaulinga. Jeigu eisi palei krantą - niekas nepasikeis: dešinėje plauks pro šalį žemos, tartum pakirptos giraitės, kairėje - šnarės bangos. Tik smėlis po kojomis pakeis spalvą: iš geltono taps baltas, iš balto - rausvas, iš rausvo juodas, ir atgal. Pakrantės ruoželis nepastebimai pasuks į dešinę, ją padengs sniegas, paskiau vėl prasidės smėlis ir kada nors, labai greitai, aš sugrįšiu į šitą patį tašką, kur bangos vis taip pat glostys krantą...

Vieno žmogaus - jau per daug, kad pakeistum pasaulį. Aš žengiau žingsnį, ir vanduo šnypšdamas subėgo į mano pėdsakus. Pasaulis - jau per mažas, kad jį paliktum ramybėje. Ir nėra ramybės gyviesiems.

Aš ištiesiau dešinę ranką, pažiūrėjau į ją ir pirštai pradėjo ilgėti. Aš lipdžiau juos žvilgsniu, versdamas žmogaus kūną aštriais, riestais nagais.

Bet ar aš tikrai dar turiu teisę vadintis žmogumi?

Pirma dalis

SKAIČIUOTOJAS

1 skyrius

- Gal paimsi laišką? - paklausė Elzė. - Mes čia, atrodo, užstrigsim porai savaičių, vyras pradės jaudintis.

- Aš juo dėtas jaudintis iš viso nenustočiau, - negrabiai pajuokavau. Elzė tik šyptelėjo, tiesdama man voką. Jos kelionės draugai sėdėjo už kokių penkių metrų, gėrė tamsų alų ir šiepsėsi, žiūrėdami į mus. O kaipgi. Aš šalia Elzės atrodžiau tikras viščiukas. Gražios vokietės - retenybė, mano manymu. O Elzė Šreder buvo ne šiaip graži - paradine "Lufthansos" uniforma ji atrodė kaip šiek tiek civilizuotesnė valkiriija. Visi tie geležiukai ant kitelio, ilga sidabrinų žvaigždučių eilė virš kišenės ant krūtinės, nežinia kaip ant auksinių plaukų besilaikanti beretė, didžiulis pistoletas užplombuotame dėkle...

- O jis ir nenustoja, - rimtai pasakė Elzė. Humorą ji suprato kur kas prasčiau negu rusų

kalbą. - Tai ar paimsi?

- Žinoma. - Aš paėmiau voką, pabandžiau sugrūsti jį į kišenę. Vokas niekaip nenorėjo tilpti. Elzė atsiduso, pasilenkė prie manęs per staliuką, prasegė striukę, įdėjo voką į vidinę kišenę, kurioje jau gulėjo kelionės dokumentai ir "žibalo talonai".

Iš kur ji apie "Transaero" uniformą žino daugiau negu aš pats?

- Ačiū, Peteri, - pasakė Elzė giliu, aksominiu balsu. Matyt, suvokietindama mano vardą ji norėjo parodyti palankumą. - Tu geras berniukas.

Aš iš nuoskaudos kostelėjau. O Elzė paklausė:

- Gal užvažiuosi į Frankfurtą, pats atiduosi laišką? Vyras džiaugsis.

Va amžiais taip - vos tik padarai vieną paslaugą...

- Mūsų įtemptas grafikas, net namie tik kokias tris dienas pabūsiu, - burbtelėjau aš.

- Tada kitą kartą, - lengvai sutiko Elzė. - Iki, Peteri...

Ji atsistojo, o aš pavėluotai paklausiau:

- Kur skrendat?

- Į Džamają. - Elzė atsiduso. - Pasitaikė frach-

tas.

- Paukščiukai?

- Žvirbliai ir papūgėlės. - Antroji "Lufthasos" pilotė susiraukė. Aš puikiai ją supratau. Gabenti tūkstantį čirškiančių, teršiančių, nuo ankštumo ir neįprastos aplinkos apkvaišusių paukščių - darbas ne iš maloniųjų.

Elzė grįžo prie savo komandos, o aš likau vienas su nugertu bokalu. Dar vakar man vieno būtų neužtekę. Bet šiandien skrydis, todėl, po teisybei, net šitas bokalas jau neteisėtas.

Aš iš papildų dėbtelejau į barą. Žmonių buvo daug ir visi sėdėjo susigrūdę kompanijomis. Pati didžiausia bei triukšmingiausia - amerikiečiai iš "Deltos" ir "United Airlines". Truputį mažesnė - japonų iš "Jalo" bei anglų iš "British Airways". Net australų ir ispanų iš "Iberijos". Mūsiškių - nė vieno. Užleidom mes pozicijas šitame sektoriuje, beveik visai užleidom. Aš atsidusau stodamasis. Priėjau prie baro, ištiesiau ranką prie telefono. Milžinas barmenas džiaugsmingai šypsodamasis pastūmė man aparatą. Šūktelėjo:

- O! Jung Russian pilot!

Jis mane nuo vakar įsiminė. Barmenai rusus visada myli. Mes jiems apyvartą didinam... net

kai esam po vieną.

- Pailot, pailot, - išsiblaškęs sumurmėjau aš. Nukėliau ragelį, surinkau dispečerinės numerį. Dispečerinė atsiliepė ne iš karto.

- Bortas trisdešimt šeši-aštuoniolika, "Transaero". Langas atsirado?

Atvirai pasakius, aš tikėjausi, kad šiandien išskristi nepavyks. Galima būtų dar pasėdėti, išgerti gero alaus, išsimiegoti jaukiame viešbučio numeryje. Mes čia užklystam retai, kambariai rezervuojami paskubomis, todėl man atiteko labai patogus liuksas.

- Bortas trisdešimt šeši-aštuoniolika... - Kitame laido gale dispečerė sutraškėjo kompiuterio klaviatūros klavišais. - Taip, langas yra. Septynioliktą nulis šešios. Patvirtinat skrydį?

Aš žvilgtelėjau į laikrodį. Buvo dar tik truputį po antros.

- Taip.

- Medicinos kontrolė dvyliktame kabinete, iš ten į kontrolės centrą, - maloniai pasakė mergina.

Padėjęs ragelį, aš niūriai žvilgtelėjau į barmeną.

- Purpt? - džiaugsmingai paklausė jis.

Va būtent - purpt...

Aš linktelėjau ir nuėjau prie durų. Pro jas kaip tik įvirto visa minia - lyg kinai, lyg filipiniečiai, turėjau spaustis prie sienos. Ta pačia proga aš dar pamojavau vokiečiams, bet jie to nepastebėjo.

Linksma šiandien bus "Senajame Ančiuke Donalde"...

Po baro prieblandos - tamsinti stiklai ir tankios portjeros - lauke galima buvo apakti. Aš užsimerčiau, traukdamas iš kišenės tamsius akinius, užsidėjau juos ir tik po to apsidairiau.

Sirijus-A ir Sirijus-B išdegino dangų iki baltumo. Jokių debesų, savaime suprantama...

Žemės sektorius buvo kosmodromo pakraštyje. Solidžioje pakraščio dalyje, bet būtent pakraščio. Už maždaug trijų kilometrų nuo gyvenvietės driekėsi nusileidimo takai - blyškiai violetinės plokštės, kurios nebuvo nei betonas, nei akmuo, nei plastikas. Jau daugybę kartų buvo bandoma paimti violetinės medžiagos mėginių, bet kol kas nieko iš to neišėjo. Maždaug prieš metus leisdamasis apsvirtė anglų erdvėlaivis, bandęs titaniniu gremžtuku paimti mėginį nuo tako paviršiaus. Tolimiausiame take kaip tik leidosi erdvėlaivis. Sprendžiant iš spalvų - amerikiečių. Šitame sektoriuje prekiaavo daugiausiai jie ir dar prancūzai. "Transaero"

ir "Aeroflotas" malėsi po kur kas mažiau sveltinius rajonus.

Tarp gyvenvietės ir nusileidimo takų daugybė laivų laukė savo eilės kilti. Aš akimis susiradau savo paukščiuką - jis jau riedėjo prie starto bokšto. Dvidešimties metrų ilgio vamzdis, į visas puses styrančios antenos ir gale rutulys - štai ir visas pakilimo įrenginys. Kai sakoma mūsų kompanijoje: "Nuo Žemės reikia pakilti, pas svetimus - nusileisti..."

Laivų buvo apie penkiasdešimt. Judri vieta - Hixsis-43, aštuntoji Sirijaus-A sistemos planeta. Vienintelė šitoje sistemoje, kur lankosi žmonės.

Aš pamažu pasukau į viešbutį, stengdamasis įtraukti galvą į pečius, kad nenusvilintų kaklo. Daugelis nesupranta, kodėl mes, pilotai, šitiek uždirbdami atostogaujame ne piečiau Baltijos valstybių.

Jeigu jie nors kartelį pasidegintų prieš abu Sirijus, iškart pradėtų neapkęsti Havajų...

Viešbutis - teoriškai - priklausė Jungtinių Tautų Organizacijai. Kaip ir Centrinis Žemės sektoriaus postas kosmodrome. O iš tikrųjų jį valdė "Hilton". Prie įėjimo aš pamojavau jūrų pėstininkams leidimu - beprotiška taisyklė,

įvesta dar tais laikais, kai sektorius buvo tik statomas, ir galiojanti iki šiol. Įdomu, ką ruošiasi gaudyti šitie stambūs vyrai su "M-16" už nugarų? Žmonės į viešbutį gali patekti be jokių apribojimų, o atpažinti svetimus - leidimo nereikia.

Vienas kareivis į mane visai nesureagavo, antras draugiškai šyptelėjo. Mes su juo vakar paplepėjom bare. Jūsų pėstininkus iš šiaurės dengė veidrodinis plastiko stogelis, kiekvienam už nugaros sukosi ventiliatorius. Jiems buvo ne tiek karšta, kiek nuobodu. Spoksoti, kaip kyla ir leidžiasi laivai, šypsotis pažįstamiems ir flirtuoti su retai čia pasitaikančiomis merginomis - visas jų darbas...

Numeryje aš nusimaudžiau po šaltu dušu, netaupydamas limituojamo vandens. Vakare man jo jau nebereikės. Kūno nesišluosčiau, tyliai burzgiantis kondicionierius tvankumo vis tiek nepajėgė įveikti. Pastovėjau priešais veidrodį, apžiūrinėdamas savo veidą.

Taip, žinoma, šaunus pilotas aš atrodau tik Žemėje. Kai einu provincijos miestelio gatve... bet ir tai - Maskvoje į kosmonautus jau mažai kas dėmesį kreipia. "Geras berniukas..." Prisi- minęs Elžę, aš iš nuoskaudos puoliau į svetainę. Kad bent ūsai tankesni želtų! Geraširdis

dvidešimt penkerių metų veršis šiaudine ševeliūra ir pūstais žandais! Bet kuris pilotas mano biografiją permatė kiaurai: karo aviacija, pora savarankiškų skrydžių, pagreitinti astrokursai ir senas erdvėlaivis, į kurį patyrusį žmogų galima sodinti.

Štai ir viskas.

Iš tikrųjų skirtumas tarp mūsų ne toks jau didelis.

Aš apsirengiau, sumečiau į lagaminą daiktus. Išėjau, užtrenkiau duris, atidaviau raktą aukšto kambarinei. Pastovėjau, kol ji terminale formino mano išsikraustymą.

Mergaitė buvo pavargusi ir nervinga. Kosmodromuose personalo nuolat trūksta. Kiekvienas žmogus čia atsieina tokius pinigus! Mokestis už suvartotą orą, mokestis už dirvožemio amortizaciją, mokestis už planetos masės pakeitimą - maža ko dar gali prigalvoti svetimi? Tai neskaičiuojat tiesioginių išlaidų. Geriau jau jie atleistų dykaduonius jūrų pėstininkus, negu ganiotų Kontrolės Centro dispečerius ir patarnautojus...

- Laimingo skrydžio, - nežmoniškai painiodama kirčius pasakė mergina. - Pan dar sugrįš?

- Tikriausiai.

- Gerai pailsėkite, pan. - Mergina atsiduso. -

Mano atostogos... oi, oi... pusė metų!

Aš užjausdamas palingavau galva.

- Pan pažįsta Borisą Kosuchą? "Aeroflotas"?

- Ne, - prisipažinau aš. Su pagrindiniais konkurentais mes bendraudavom nedažnai. Žinoma, visai ne todėl, kad kompanija vykdė tokią politiką. Tiesiog mūsų reisai retai kirsdavosi.

- Linksmas žmogus, - pasakė mergina. Atsiduso: - Maniau, visi rusų pilotai linksmi...

Kvailai šyptelėjęs, aš pasukau prie lifto. Ką ji tuo norėjo pasakyti? Galima pamanyti, kad aš - liūdnas žmogus!

Laiko dar buvo ir, užbėgęs į barą pirmame aukšte, aš išgėriau puoduką stiprios "žvaigždžių" kavos - su imbieru ir cinamonu. Labai naudingas gėrimas - alaus kvapą gerai naikina. Čia pilotai niekad nesirenka, taip kažkaip susiklostė, kad "Donaldas" tapo mūsų teritorija, o viešbučio barą okupavo aptarnaujantis personalas. Bet kavą jie čia verda gerą.

Dabar - gydytojas.

Administracijos korpusai buvo netoli. Viskas čia netoli, svetimų planetų kosmodromuose. Bet aš vis dėlto spėjau suprakaituoti, kol be-

toniniu takeliu nubėgau iki žaislinių triaukščių namukų. Nėriau į artimiausią - pastatai buvo sujungti veidrodinio stiklo koridoriais, todėl nevertėjo kankintis daugiau negu būtina. Ap-saugininkas užjaučiamai linktelėjo:

- Karšta?

- Karšta, - patvirtinau aš.

Tuo mūsų turiningas pokalbis kažkaip savai-me baigėsi. Aš nuėjau koridoriais į ligoninę.

Dvyliktas kabinetas buvo atidarytas, iš ten girdėjosi balsai, juokas. Ant širdies iškart pa-lengvėjo - žmonės kabinete kalbėjo rusiškai. Pabeldęs į staktą, aš kyštelėjau galvą į kabi-netą.

- A! - Gydytojas, neaukštas dručkis chirurgo kostiumu, išsirangė iš už stalo. - "Transaero"?

- Tikrai taip.

- Užeik, ko ten stovi!

Jis tvirtai paspaudė man ranką, prisistatė:

- Kostia! Tiesiog Kostia.

Buvo jam apie trisdešimt, o gal truputį dau-giau. Žvalus skruostų raudonis trukdė pasakyti tiksliau.

- Petia, - burbtelėjau aš.

Dvi seselės, oriai sėdėjusios ant sofutės prie lango, prunkštelėjo.

- Mėnesį tautiečių nemačiau! - toliau triukšmavo gydytojas....